

Mi t?nt el?

2021 június 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Sok minden.

Elt?nt a mozik ünnepélyes csendje, ami az els? filmkockáktól odatelepedett a néz?k szívébe, a híradó közbeni cigarettázásról betóduló zsivaja, az embereké, akik a metrós oroszlán b?gésére suhantak befelé egymás után, ahogyan a savanyú cukros zacskó megbízható és folyamatos zörgése is, és persze a zseblámpás jegyszed? nének pisszegése, amivel minket, fiatalokat illelt, amikor az indokoltnál hangosabban röhögtünk, hogy legalább botrányt keltsünk, ha már a film limonádé.

Elt?ntek a minden négyzetméternyi füves részen, a salakpályákon és kézilabdapályán feszít futballozó srácok, a pólós és a félmeztelen riválisok, a hátra dugott kezek, amelyeket el?reböktek, és csak az egyikben volt egy öngyújtó vagy kétforintos, hogy a másik ráüssön, aztán t?n?dve, a többieket mustrálgatva válasszon csapattársakat, elt?nt az utoljára maradtak szomorú tekintete, mert ?ket senki nem akarta választani, de akiket senki nem bántott, kapusnak álltak, vagy legjobb tudásuk szerint igyekeztek helytállni, ami nem volt egyszer?, mert szinte mindenki jól focizott akkor.

Elt?ntek a trafikok, a csak fejb?l álló bácsik és nének, akik soha nem szóltak ránk, ha szívdobogva mustrálgattuk a kirakatot, hogy a m?anyag hengerekben tárolt gombfocicsapatok között felbukkant-e valamilyen ritkaság, a Fradi vagy a Vasas mindenkinek megvolt, de mondjuk a Dynamo Drezda már komoly fogásnak számított, a gombócfej? Kotte miniat?r fotójával, fekete-fehér körítéssel, elt?ntek a csordogáló hírek is, hogy az orosházi piacon láttak új csapatokat, át kéne menni a hétvégén, és nincs már itt Pólya Laci bácsi, aki fogtechnikus lévén mesteri ügyességgel reszelte le lopott és levágott kabátgombokból egymáshoz ragasztott játékosainkat, hogy jobban csavarhassanak kapura, ahogyan elt?nt a Szilveszter Kupa is, a pont éjfélkor játszott Ramos FC–Bombagól FC meccs hangulata, amit még a szüleink által el?idézett pezsg?durrogás és serpentinhajigálás sem tudott elrontani 1980. vagy 1981. január elsején.

Elt?ntek a soha nem szell?ztetett könyvtárban töltött csendes órák, a padlós?nyegen halkan lépeget? lábak, elt?ntek a fehér klumpás, készséges könyvtárosn?k, akik elkérték a piszkosszürke belép?t, és betették a többi mellé, elt?ntek a lexikonok, amelyeket fellapozva kellett morzsánként összeszededegetni minden információt a világból, a történelemt?l, a képz?m?vészetr?l, hogy az afrikai f?városok, az évszámok, a könyvekben feltáruló metszetek, grafikák, rajzok készí?inek neve egy életre bevés?djön, mint ahogyan minden más is, amit nem Google-kereséssel szerzett meg az ember, elt?ntek a magyar és a világirodalom klasszikusai, amelyek szépen ott sorakoztak a polcon, és az ember izgatottan böngészte, hogy a kölcsön?cédulán felbukkan-e ismer?s neve, leleplezve az illet?t, hogy ? már olvasta azt a könyvet.

Elt?nt, elillant a hajdani református templom hangulata, Isten embert?l emberig terjed? teleped? jelenléte, a biztos tudás, hogy bárhol is éljünk, ? ott van és lesz velünk, de lakóhelye szerint ide, a szentesi kistemplomba van bejelentve, a zsoldároscopyvet szemüveggel böngész? öregasszonyok tagolt, csigalassú éneke, a szószékr?l hallott okos beszéd, amely el?ször felém fújta Dosztojevszkij nevét, is elt?nt már, és az öblös 90. zsoldár utáni egymásra tekintet? hívek, a csizmás presbiterek sincsenek, ahogyan az istentisztelet végén orgonán, télid?ben pedig a gyülekezeti teremben harmóniumon felcsendül? Himnusz sem, pedig én büszkén énekeltem, mert láttam nagyanyámat, hogy ? még a focimeccs közben is felállt ilyenkor, pedig akkor már nehezen állt fel, itt viszont az istentisztelet végén az emberek könnyes szemmel énekeltek a nemzeti imádságot, amit az öregedés és a gyengeség jelének vettem akkor, most pedig, ahogyan leírom mindezt, már szégyellem magam érte.

Elt?ntek a messzi országokról sz?tt álmok, a kevés számú ott járt szemtanú meséi, illet?leg az ezekr?l a távoli országokról tudósító autók, amelyek nagy ritkán begördültek városunkba, mi pedig odatapadtunk az ablaküveghez, nézd meg, öcsém, mennyi van beleírva, hú, 180, azt legalábbis Forma–1-es tempónak gondoltuk, elt?nt a Törökországból hozott b?rkabát, a Jugóból szerzett Bravo magazin, amelyben én már 1986-ban tudtam, hogy Freddie Mercury homokos, nincsenek Cezar és Napoleon konyakok, amelyekkel oda és vissza kenyerezte le egymást egy egész nemzedék, nincs már meg a szabadkai Népszínházzal szemben átellenben lévő Adidas-bolt, ahol el?ször dobar danna, aztán jó napokkal köszönt az eladó, mi pedig vettünk Speedo gatyát, Adidas cip?ket, pólókat, mindent, amit tudtunk, de menni kellett, nehogy Cselei Laci vámos haverját leváltsák, így kellemetlen perceket okozunk magunknak a Pez cukorkákkal, Eurocremmel, cigirágókkal, rizses csokival, Vegetával és persze Carrera és Casucci farmerekkel súlyosbított, részben ugyan elrejtett, de könnyen megtalálható és elkobozható cuccal.

Elt?ntek a serceg? fekete lemezek, amelyekre vigyáztunk, mint a szemünk fényére, nincsenek a Jawa Czetka

tetején tanyázó példaképek, akik kócosak és tépettek voltak, fehér szék farmerben és alföldi papucsban jártak, de lehetett tisztelni őket, mert rebellisnek születtek, eltört a vágy, hogy úgy énekeljek, mint Rob Halford és Bon Scott, ezerszer és ezerszer újra meghallgattam a lemezeket, kazettákat, és egy idő után már visszafelé is ismertem mindent, ami érdekelt, nekem dumálhattak a szocializmusról, rockerek voltak a példaképek, nem Lenin és Kádár, nincs már sehol a Pokolgép-koncert, amit Nagykanizsán álltunk végig katonaruhában, sörrel a kézben, abban bízva, hogy a váposok csak nem jönnek be, szabadnak és jó fejnek hittük magunkat, de valószínűleg szabadok és jó fejek is voltunk.

És nincs már sehol az elejtett mondat, amiből az események után harminc évvel megtudtam, hogy apám nemzetese volt 1956 októberében.

De régen volt, talán igaz sem volt.

Azóta valahogyan elveszítettük az ártatlanságunkat. Sokkal rosszabbak vagyunk, lettünk.

Aki átélte, tudja, hogy igazat beszélek.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló